

Örnek, Sedat Veyis 2012, “Tabut”, (“Genç Yaşta Yitirdiğimiz Sanatçı ve Bilim Adamı Sedat Veyis Örnek” içinde, Halûk Çağdaş) Hayat Ağacı Dergisi, Sayı 17, 25.

İLKE
6.5.1947

TABUT

— Hocam Vehbi Cem Aşkun'a —

Yazan: S. Veyis ÖRNEK

Zehir gibi bir rüzgâr insanın vücudunu sertçe yalıyor, soğuk bir ürperti bırakıyor. Gökte rüzgârın tesiriyle birbirine karışan kar taneleri yerde vicik vicik çamurla sarmaş dolaş oluyorlar. Soğuk; hepsi başka renk, hepsi başka bir biçim arzeden insanları bir esir kafile reisi zulmuyla kamçılıyor sanki ve hepside büyümüş, hepside büzülmüş, hepside kabuğuna çekilmiş gibi bir hal almışlar.

Yusuf partal ceketine sıkı sıkı sarıldı. Kamburunu çıkardı. Boynunu kıstı. Donuyordu. Açık göğsünün kirli derisi mosmor tüyleri diken dikendi. Rüzgâr bütün şiddetiyle cılız vücuduna çarpıyor onu zangır zangır titrediyordu. Üstelik açtı. Bir apar tımanın kapisına sığındı. Sırtını beton duvara dayadı. Duvarın soğuğu ta ciğerlerine işledi, Ellerini hohladı. Burnunu sildi. Sarkık, biraz siyah bıyıkları buz tutmuştu. Önünden, ayaklarında gıcır lastikleri, sırtında kalın bir paltosu bulunan birisi geçti.

— Aşağı mezarlıkta bir tabut var. Basık camiye götürürmüsün?

Neredeyse ayaklarına kapanaçtı bu adamın Yusuf — Peki Efendi!

Siyah paltolu adam bir eililik toka etti. Yusuf doğruca mezarlığa gitti. Bu soluk yeşil renkli bir tabutu sırtladı. Beli kütürdedi. Bir iki adım attı. Of! Meret ne kadarda ağırdı. Ama ne zararı var. Cebindeki bu elli kuruş biraz sonra onun karnını doyuracak vücudunu ıslatacaktı. Yürüdü...

Yusuf bir ân sırtındaki tabutun içerisindeki ölüyü düşündü. Evet, biraz evvel bu tabutta bir ölü vardı. Kefenin sarmaladığı katılaşmış bir vücutluk iliklerine kadar ürperti Yusuf! Tikandı kaldı. Tek adım daha atamadı. Kan tutmuştu sanki. Aşlığını, soğuğu unuttu. Hava kararmak üzere idi. Rüzgâr tekrar çıkmıştı. O halde ne kadar kaldı bilmiyordu. Yoldan geçen bir kaç kişi teressüsle bu manzarayı süzdüler. Bir kopuk Yusuf'a a-lay etti:

Ve Yusuf düşündü:

Bu ayaklarında gıcır gıcır lastikler sırtında kalın bir patosu olan adam doğruca evine gidecek, hizmetçi kapıyı açarak, odanın sıcaklığı vücudunda tatlı bir uyusukluk husule getirecek, saadet ve refaktan gözlerinin içi gülen karısı onu kucağılayacak sonra; itina ile tertip edilmiş bir sofraya, nefis yemekler ve yumuşak bir yatakta kimbilir belkide ateşli bir aşk geoesi...

Oh! Yusuf sıcak, kaynar kaynar bir çorbaya. yumuşak bir yatağa ne kadarda hasretti: Yusuf bir kaç kere yutgundu, Ellerini apış aralarına soktu. İki büklüm olarak kaldı.

Sırtına inen bir darbeye beton taşığa boylu boyunca uzandı. Kapıcı tekmiyordu

Kalksana ulan! geberecek başka yer bulamadın mı?

Vücudu kaskatı olmuştu. Emekliyerek kalktı. Anasını: kendini doğurduğu için lânetledi. Ve ilk defa Allaha isyan eder gibi oldu! Çıplak bir taşığı bile ona çok görüyorlardı. Cılız vücudunu sürükledi. Rüzgâr biraz dinmiş kar sulu sepken halini almıştı. Altlarından, yanlarından patlamış postallarına çamur doluyor ve ayaklarını denderuyordu. Ne kadar gitti. Ne reye gitti' farkında bile değildi!

— Hişt! Bana bak!

— Ne diyorsun efendi? Bu, siyah paltosu içerisinde iyice gömülmüş adam eldivenli eliyle şehrin cenup tarafını işaret ederek:

— Ulan hırpol götüremiyeceğin şeyi ne taşırsın?

Yusuf biraz kendine gelir gibi oldu. Gülünç vaziye tını idrak etti.

«Ölüden insana zarar gelirmi be? çocuk değilsin al boş tabuttan korkulacak ne var? Hem ben tabutu taşıyayımki, tabutta bir gün beni taşıyacak» diye düşündü. İlkını. Ayağa kalktı ve yürüdü...

Senelerden sonra bir gün hocayla beraber yedi kişilik bir cemaat camiden çıktı. Hepside pejmürde kılıkta Soluk yeşil renkli bir tabutu götürüyorlar. Tabutun üzerinde ne bir atlas ne bir şal. Çırçıplak! İçindekinin fakir olduğu ne kadarda belli!

Görenler, ölümün var olduğunu düşünerek ürperdiler. Gariptirki: Hepside bir lahza koşdukları işin peşinden vazgeçer gibi oldular.

Yalnız ihtiyar bir dilenci — Allah taksiratını affetsin! diye mırıldandı.

Tabut çökük omuzlar üzerinde g.c.r.dıyor, bir sarhoş gibi sağa sola yalpa vuruyor. Mezarlığa vardılar. Mezarlığın ta alt tarafında bir çukur kazılmıştı. Tabutu indirdiler. Pejmürde kılıklı adamların hepside terlemişti. Hepside birer mezar taşına oturdular. Hoca bir ileri bir geri giderek tövbe telkini veriyordu:

— Ya!.. Mehmet bin Yusuf!

Hafif bir rüzgâr selvileri hisirdatıyor, uzaktan bir köpek ağ ağ uluyordu.